

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: M. R., st. př. Ruská federace
zastoupeného Mgr. Janem Szwarcem, advokátem,
se sídlem Na kopečku 1280/7, 180 00 Praha 8 - Libeň

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad štolou 936/3
Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-24456-8/DO-2022

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Městský soud v Praze **vrací** žalobci soudní poplatek za žalobu ve výši 4 000 Kč k rukám advokáta žalobce Mgr. Jana Szwarce ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Předmět věci

1. Žalobce požádal o dočasnou ochranu ve smyslu § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaný invazí vojsk Ruské federace.
2. Žalovaný neshledal, že by žadatel splňoval některou z podmínek pro udělení dočasné ochrany. Napadeným aktem žalobci sdělil důvody, pro které nevyhověl jeho žádosti – poukázal na osobní rozsah prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022 dle čl. 2 odst. 1 a čl. 2 odst. 4. Konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky dle čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) rozhodnutí Rady, podmínku dle čl. 2 odst. 1 písm. c) žalobce pak nesplňuje proto, že jeho manželka (i dcera) pobývají na území České republiky na základě trvalého pobytu od roku 2006 resp. 2011, z toho důvodu nepobývaly na území Ukrajiny před 24. 2.

2022 a nejsou proto vysídlenými osobami ve smyslu rozhodnutí Rady /čl. 2 odst. 1 písm. a) či b) rozhodnutí Rady/. Žalobce také není rodinným příslušníkem ve smyslu čl. 2 odst. 4 písm. b) a c) rozhodnutí Rady. Dále žalovaný uvedl, že zákonodárce v souladu s oprávněním dle článku 2 odst. 2 rozhodnutí Rady umožnil svým vnitrostátním předpisem – zákonem č. 65/2022 Sb. – udělení dočasné ochrany cizinci, který byl před 24. 2. 2022 držitelem trvalého pobytu na území Ukrajiny a jehož vycestování do státu, jehož je státním občanem (příp. je – li bez státní příslušnosti, jde o stát posledního trvalého bydliště před vstupem na Ukrajinu) není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný shrnul žalobcem tvrzené důvody, které měly svědčit reálnosti hrozby ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Neshledal, že by bylo zjevné, zda žalobce po návratu do Ruské federace bude muset nastoupit do armády a že by byl vystaven mučení a nelidskému zacházení ze strany státních orgánů Ruské federace. Žalobce tedy neprokázal podmínky pro udělení dočasné ochrany ani podle § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb.

3. Dále se žalovaný zabýval podmínkami udělení dočasné ochrany za účelem sloučení s osobou již požívající dočasné ochrany dle § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 51 zákona o dočasné ochraně. Zde znovu konstatoval, že manželka ani dcera nedisponují na území České republiky dočasnou ochranou, ale povolením k trvalému pobytu. Žalovaný neshledal ani, že by byl žalobce osobou blízkou osoby požívající dočasné ochrany (žalobce to ani netvrdil), nezkoumal tedy, zda existuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení dočasné ochrany z tohoto důvodu (§ 52 zákona o dočasné ochraně cizinců). Žalovaný zdůraznil, že dočasná ochrana v této situaci je poskytována osobám vysídleným z Ukrajiny v důsledku invaze vojsk Ruské federace. Jiné osoby však mohou získat jiná pobytová oprávnění.
4. Žalovaný shrnul procesní postup při řízení o žádosti o dočasnou ochranu dle zákona č. 65/2022 Sb., který vyplývá z § 4 tohoto zákona. Uzavřel, že žalobce nesplnil podmínky pro dočasnou ochranu dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., ani dle § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně cizinců. Proto je nezbytné dočasnou ochranu neudělit dle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Poučil žalobce, že se v tomto případě nevydává rozhodnutí a že má právo požádat o nové posouzení důvodů dle § 180e zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
5. Žalobce proti tomuto aktu podal žalobu. Předeslal, že jelikož proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné, nezbyvá mu tedy, než podat přímo žalobu podle § 17 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Požádal rovněž o přiznání odkladného účinku žaloby.
6. Žalobce nezákonnost spatřuje především v porušení principů a cílů odst. 1, 2, 10, 15, čl. II písm. a), c), h), čl. 3 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 15 odst. 1, 3, 4, 5, čl. 22 odst. 2 Směrnice Rady (EU) 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 a právních předpisů upravujících předpoklady a podmínky pro umožnění pobytu cizinců na území České republiky a také v nesprávném posouzení nenaplnění podmínky dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území. V rámci odůvodnění žalovaný potvrzuje, že žalobce má na území Ukrajiny trvalý pobyt, což je jedna z podmínek pro udělení dočasné ochrany dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 65/2022 Sb. Podle žalobce pak ze všech zmíněných předpisů plyne jednoznačný princip a primární cíl v podobě poskytnutí dočasné ochrany osob a) vysídlených z území zasažených ozbrojeným konfliktem a b) z důvodu sloučení rodiny. Formalistický a nesprávný restriktivní výklad právních norem spatřuje žalobce především v jeho nepřiměřenosti a to i

s ohledem na skutečnost, že pokud se dle § 51 zákona o dočasné ochraně cizinců dočasná ochrana poskytuje cizincům jako rodinným příslušníkům cizinců (za účelem sloučení rodiny), kteří již požívají dočasné ochrany, není žádný logický argument neposkytnout dočasnou ochranu cizinci, jako rodinnému příslušníkovi cizince (za účelem sloučení rodiny), který je již držitelem vyššího pobytového oprávnění v podobě trvalého pobytu. Napadené rozhodnutí se také žádným způsobem nevypořádalo s otázkami a skutečnostmi týkajícími se slučování rodiny a tedy jeho zásahu do rodinného života žalobce, jeho ženy Ingy a nezletilé dcery Vanessy (roč. 2010).

7. Ohledně další podmínky v podobě hrozby skutečného nebezpečí je žalobce názoru, že i tuto splňuje, neboť skutečnost existence takového nebezpečí na území Ruské federace a Ukrajiny je jednak obecně známa, a jednak je známa žalovanému z jeho vlastní činnosti. Žalobcem zmiňované hrozby a ohrožení jeho osoby jsou důvodné a obecně známé bez nezbytnosti nějakého jejich dalšího rozsáhlého prokazování. Žalovanému nelze přisvědčit v tom, že by kdokoli byl běžně schopen prokázat písemně či svědecky, že po návratu do Ruské federace (jejímž občanem žalobce je), popř. na Ukrajinu (kde má trvalý pobyt), bude podroben mučení či jinému nelidskému zacházení, když takové záležitosti se vždy konají ve skrytu a utajení a málokterý člověk, který si něčím takovým prošel, je následně psychicky či fyzicky schopen o tom i následně vůbec podat i jen nějaké svědectví. V současné době je již i tiskovými zprávami jednoznačně prokázáno, že v Rusku i na Ukrajině probíhají násilnosti na obyvatelstvu i na vojácích obou stran a tedy kdokoli, kdo se tam vrací, je ohrožen na svém zdraví, životu, a to i formou mučení a nelidského zacházení.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 11. 7. 2022 zastává předně ten názor, že z procesního hlediska je žaloba nepřijatelná dle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání soudem vyloučeno zvláštním zákonem /§ 70 písm. f) s. ř. s./
9. Žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení předmětné dočasné ochrany, proto žalovaný ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. postupoval podle zákona o pobytu cizinců a dočasnou ochranu dle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců neudělil. V daném případě nevydal rozhodnutí v písemné podobě, ale ve smyslu § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců informoval žalobce o důvodech pro udělení dočasné ochrany. Současně žalovaný informoval žalobce o tom, že může podat žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Žalovaný poukázal na související právní úpravu dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území v § 33 a násl. zákona o pobytu cizinců, na § 168 odst. 1 téhož zákona. Neúspěšný žadatel o udělení dočasné ochrany má v takovém případě možnost požádat Komisi rozhodování ve věcech pobytu cizinců o nové posouzení důvodu či důvodů neudělení dočasné ochrany ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a dále ve spojení s § 180e téhož zákona. To však žalobce podle informací žalovaného neučinil a namísto toho podal tuto žalobu.
10. Žalovaný uzavřel, že pokud v řízení o udělení dočasné ochrany dojde k neudělení dočasné ochrany z důvodu uvedeného v § 56 zákona o pobytu cizinců, pro takové rozhodnutí o žádosti o dočasnou ochranu platí výlučka ze soudního přezkumu uvedená v § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

11. K věcným důvodům žaloby žalovaný shrnul, že žalobce nesplňuje osobní rozsah pro udělení dočasné ochrany. Jednak manželka a dcera žalobce jsou na území České republiky držitelkami oprávnění k trvalému pobytu, nebyly osobami pobývajícími na Ukrajině a nevysídlily z důvodu invaze ruských vojsk po 24. 2. 2022. Žalobce tedy nesplňuje podmínku uvedenou v čl. 2 odst. 1 písm. c) rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382, neboť není rodinným příslušníkem občana Ukrajiny, který splňuje podmínky uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 a tudíž mu nemohla být udělena dočasná ochrana podle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb.
12. Další podmínky pro udělení dočasné ochrany stanovené v čl. 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. by žalobce jako držitel povolení k trvalému pobytu na Ukrajině splňoval, jen jestliže by mu hrozilo skutečné nebezpečí, že by v případě návratu do Ruské federace byl mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Nebezpečí musí být dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců reálné. Jedinou obavou, kterou žalobce v případě návratu do země původu uvedl, je skutečnost, že by v případě návratu do Ruské federace musel nastoupit do ozbrojených sil Ruské federace a dále neurčitě naznačuje, že v Rusku i na Ukrajině probíhají násilnosti na obyvatelstvu i vojácích obou stran a tedy kdokoliv, kdo se do Ruské federace vrací, je ohrožen na svém zdraví či životu, a to i formou mučení a nelidského zacházení. Žalovaný má tato tvrzení za obecná, bez podkladů, v rozporu s obecně známými skutečnostmi o situaci na území Ruské federace. Nemají proto podle žalovaného reálný základ.
13. Jde-li o dočasnou ochranu udělovanou z titulu sloučení rodiny, Česká republika směrnicí č. 2001/55/ES transponovala zákonem o dočasné ochraně cizinců, tedy zákonem č. 221/2003 Sb., kdy konkrétně čl. 15 směrnice, na něž se žalobce odkazuje, byl transponován § 51 zákona o dočasné ochraně. Tyto podmínky pak žalobce nesplňuje, neboť jeho manželka ani dcera nejsou držitelkami dočasné ochrany v České republice, ale byl jim na území České republiky povolen trvalý pobyt.
14. Žalovaný se vyjádřil i k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, s přiznáním nesouhlasil.
15. Městský soud v Praze uvážil o věci následovně.
16. Česká republika přijala zákon č. 221/2003 Sb. o dočasné ochraně cizinců k provedení Směrnice Rady (EU) 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a následky z toho plynoucími. Tento zákon v případě, že dočasná ochrana cizinců byla vyhlášena rozhodnutím Rady Evropské unie (srov. § 1 odst. 4 cit. zákona), upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince na území České republiky, řízení o udělení a odnětí oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky, právní status žadatele a držitele oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany a působnost orgánů státní správy v této situaci (srov. § 1 odst. 1 cit. zákona).
17. Rada Evropské unie rozhodnutím 2022/382 ze dne 4. 3. 2022 podle článku 5 Směrnice Rady (EU) 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 stanovila, že na území Unie nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob, které musely opustit Ukrajinu v důsledku ozbrojeného konfliktu. Rozhodnutí v článku 2 odst. 1 – 4 stanovilo osoby, na které se vztahuje dočasná ochrana.

18. Česká republika s účinností ode dne 17. 3. 2022 přijala zákon č. 65/2022 Sb., který zapracovává výše uvedené rozhodnutí Rady EU 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, stanovuje podmínky udělování dočasné ochrany cizinců specifikovaných v § 3 tohoto zákona, poskytování nouzového ubytování a nouzového přístřeší a souvisejících služeb a zvláštní pravidla pro poskytování zdravotních služeb. Tento zákon je přitom *lex specialis* k „obecnému“ zákonu č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců a předmětem jeho právní úpravy je dočasná ochrana cizinců se zřetelem k ozbrojenému konfliktu vyvolaného invází vojsk Ruské federace na území Ukrajiny dne 24. 2. 2022 (srov. § 1 odst. 1 cit. zákona). Důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 170/0, dostupný na www.psp.cz) uvádí, že *„stávající právní úprava však na současnou situaci, kdy probíhá ozbrojený konflikt na území Ukrajiny, v jehož důsledku se dala do pohybu migrační vlna nebývalého rozsahu, není dimenzována. Proto je žádoucí stanovit zvláštní proces legalizace pobytu těchto osob na našem území, čímž bude sekundárně zajištěno, že dotčeným osobám bude možné zajistit jejich základní životní potřeby.“*
19. Zákon č. 65/2022 Sb. vymezuje svoji pozici mezi souvisejícími prameny práva následovně. Dle § 1 odst. 2 se ustanovení tohoto zákona použijí přednostně před ustanoveními jiných právních předpisů upravujících právní vztahy podle odstavce 1, nestanoví-li tento zákon jinak. Tomu rovněž odpovídá § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak (tj. sám zákon č. 65/2022 Sb.), použije se na udělování dočasné ochrany podle tohoto zákona zákon o dočasné ochraně cizinců. Až ve věcech, které zákon o dočasné ochraně cizinců neupravuje, se použije zákon o pobytu cizinců na území České republiky.
20. Z uvedeného je tedy zřejmá posloupnost aplikační přednosti od speciálních k obecným zákonným pravidlům: 1) pravidla dle zákona č. 65/2022 Sb., není – li upraveno pravidlo v zákoně č. 65/2022 Sb., použije se 2) „obecná úprava“ zákona o dočasné ochraně cizinců. 3) Není-li ani takové úpravy, je třeba aplikovat úpravu zákona o pobytu cizinců.
21. Zákon č. 65/2022 Sb. v § 4 odst. 1 přisuzuje žádosti o udělení dočasné ochrany odlišný procesní režim než je tomu v případě procesu o udělení dočasné ochrany podle zákona o dočasné ochraně cizinců, který si stanovuje vlastní procesní pravidla pro řízení o dočasnou ochranu. Pouze pro předmět a pro účely dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb. se totiž na řízení použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců o udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, tj. dle § 33 zákona o pobytu cizinců. Ostatně následně i podle § 4 odst. 4 zákona č. 65/2022 Sb., se pro účely zákona o pobytu cizinců na území České republiky osoba s udělenou dočasnou ochranou podle tohoto zákona (tj. dle zákona č. 65/2022 Sb.) považuje za držitele víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
22. Z ustanovení § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců poté vyplývá, že se na řízení dle § 33 zákona o pobytu cizinců nepoužije část druhá a třetí správního řádu. Ze společných ustanovení pro dlouhodobé pobyty, mezi něž systematicky náleží i řízení o vízu za účelem strpění nad 90 dní dle § 33 zákona o pobytu cizinců, dle § 56 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgán o rozhodnutí o neudělení víza žadatele toliko informuje a poučuje jej o možnosti podat žádost o nové posouzení důvodů dle § 180e zákona o pobytu cizinců.
23. Žalovaný, jak bylo výše uvedeno, z hlediska procesního takto postupoval. Věcně žádost žalobce posoudil a důvody pro udělení dočasné ochrany neshledal. Současně žalobce poučil

o možnosti požádat ve lhůtě 15 dní písemně u ministerstva vnitra o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany podle § 180e zákona o pobytu cizinců. Věc by projednala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dle § 180e odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

24. Tato okolnost je pro posouzení nynější věci klíčová. České vnitrostátní právo totiž upravuje opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza právě v § 180e zákona o pobytu cizinců a označuje jej jako žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Tento opravný prostředek je považován za speciální typ řádného opravného prostředku, který vyústí v rozhodnutí správního orgánu o veřejném subjektivním právu cizince, tj. v rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, čj. 1 Ans 9/2013-39, č. 2973/2014 Sb. NSS). Tím právní úprava řízení o dočasné ochraně dostojí i požadavku článku 29 směrnice rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, jenž členským státům ukládá povinnost umožnit opravný prostředek proti vyloučení z dočasné ochrany nebo sloučení rodiny.
25. Pokud žalovaný v této souvislosti poukazuje na to, že toto výsledné rozhodnutí Komise o novém posouzení důvodů neudělení víza je podle § 171 zákona o pobytu cizinců vyloučeno ze soudního přezkumu, městský soud podotýká, že takový přístup se neslučuje s čl. 32 odst. 3 vízového kodexu ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 - 28). Především ale cizinci v případech dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb. přístup k soudnímu přezkumu přiznává speciální pravidlo v § 17 zákona o dočasné ochraně cizinců ve spojení s § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. a má proto aplikační přednost před výlukou ze soudního přezkumu dle § 171 zákona o pobytu cizinců.
26. Ze soudního přezkumu tak nemůže být vyloučeno „konečné“ rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb.
27. Řádný opravný prostředek – žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb. - žalobce nicméně nepodal – netvrdí to, nevyplývá to ani ze spisu a popírá to i žalovaný. Nynější žalobu (podání) nelze považovat za žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany ve smyslu § 180e zákona o pobytu cizinců. Nejen, že toto podání žalobce označil výslovně jako žalobu, ale taktéž zcela vědomě ji adresoval soudu, užil v ní instituty soudního řádu správního (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, označení osob zúčastněných na řízení). Soud přihlédl i k tomu, že o tom, že má žádost o nové posouzení důvodů adresovat ministerstvu vnitra, byl žalobce srozumitelně poučen v napadeném aktu. Dle správního spisu žalobce učinil v řízení i několik podání v českém jazyce – žádost v rozsahu několika stran a žádost o informaci o stavu řízení ze dne 11. 5. 2022. Žalobu podal žalobce v zastoupení advokátem (plná moc je datovaná dnem 8. 3. 2022). Žalobce i jako cizinec tedy mohl včas a dostatečně porozumět obsahu poučení napadeného aktu (informace) a zvážit další procesní postup. Podání ze dne 30. 6. 2022 adresované Městskému soudu v Praze je proto nyní nutno posoudit pouze jako žalobu proti napadenému rozhodnutí.
28. Jelikož žalobce před podáním žaloby nevyčerpal opravné prostředky, které mu právní řád přiznává, městský soud proto dospěl k závěru, že podaná žaloba je nyní nepřijatelná dle § 68 písm. a) s. ř. s., neboť nynější žalobou napadený akt - „informace“ ještě není konečným rozhodnutím ve věci ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Teprve rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany dle zákona č. 65/2022 Sb. svou povahou splňuje

vnitrostátní zákonné podmínky pro to, aby mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu, jak již bylo výše uvedeno. Městský soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

29. Výrokem II. rozhodl soud o nákladech řízení postupem dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.
30. Žalobce zaplatil soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč. Jelikož byla žaloba odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení celého soudního poplatku žalobci včetně poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 téhož zákona). **Advokát žalobce se tímto vyzývá, nechť ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení uvede číslo účtu, na který má být přeplatek vrácen.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu